

lige med den ugifte Kvinde saavel som med den ugifte Mand og den gifte Mand.

Kapitel XVIII indeholder Bestemmelser om Lovens Ikrafttræden og forskellige Overgangsbestemmelser. Derved er kun at bemærke, at hvis dette Lovforslag uforandret ophøjes til Lov, vil Loven i visse Tilfælde ogsaa komme til Anvendelse paa de allerede bestaaende Ægteskaber. Særlig mærkes her, at Manden dog bevarer Raadigheden over, hvad Hustruen før Lovens Ikrafttræden har indbragt i Ægteskabet.

Jeg maa endnu en Gang betone Betydningen af, at den Sammenknytning mellem de skandinaviske Lande, som navnlig paa det økonomiske Omraade er blomstret stærkt op under Krigen, føres videre ved Tilvejebringelse af Retsenhed paa et Omraade, der er saa overordentlig betydningsfuldt baade for hele Samfundet og for de enkelte Individuer som Familieretten. Hvis det lykkes at gennemføre en fælles Ret paa dette Omraade, vil Samarbejdet ogsaa i Fremtiden kunne fortsættes og vil til sidst kunne føre til en vidtstrakt nordisk Fælleslovgivning.

Jeg skal endelig pege paa, at det jo er vort Haab, at de Sønderjyder, som er danske af Sind og Hjerte, snart maa blive forenet med os andre Danske og vende tilbage til deres sande Fædreland. Hvis dette Lovforslag til den Tid er ophøjet til Lov, vil det kunne gøres anvendeligt ogsaa paa de Danske, der fra Tyskland vender tilbage til os, medens den Lovgivning, vi nu har, ikke vil kunne gøres anvendelig i Sønderjylland, thi den tvungne kirkelige Vielse, de forældede Regler om Mandens Eneraadighed over Ægtefællernes Fællesformue og de gammeldags Skilsmisseregler vil ikke kunne bringes til Anvendelse overfor en Befolkning, der siden Aarhundredskiftet har levet under Bürgerliches Gesetzbuchs langt mere fremskredne Regler paa dette Omraade, Regler, som er langt mere i Overensstemmelse med de Regler, her bringes i Forslag.

Jeg skal til Slutning gøre den Bemærkning, at naar dette Lovforslag maatte være ophøjet til Lov, vil en saadan Lov selvfølgelig ingen Indflydelse eller Betydning faa for de helt lykkelige og helt gode Ægteskaber, thi indenfor saadanne Ægteskaber gør Lands Lov sig ikke gældende. Derimod vil Loven have sin store Betydning for de ikke helt trygge Ægteskaber, og dens Virkning vil sikkert her være heldbringende og styrkende. Men hvor Livet har formet sig saaledes, at et

Ægteskab er blevet ulykkeligt, vil Lovforslagets Bestemmelser uden Ensidighed væsentlig virke til Gunst for Hustruen, der nu alt for ofte er retløs i Konflikter, der drejer sig om hendes dyreste Livsinteresse, hendes Moderforhold til de i Ægteskabet fødte Børn.

Jeg er ikke i Tvivl om, at dette Lovforslag vil møde Modstand. Det vil bero paa Danmarks Kvinder, hvilken Betydning denne Modstand vil faa. De danske Kvinder er i Stand til at føre dette Lovforslag sejrrigt og hurtigt igennem, hvis de vil det, og hvis de vil sætte noget ind derpaa; ved at gøre dette vil Kvinderne gavne sig selv og deres Børn, og de vil bringe Danmark den Ære, at det bliver et Foregangsland paa dette Omraade i Norden, og at det i det hele paa Familielovgivningens Omraade vil komme til at høre til de mest fremskredne Nationer i hele den civiliserede Verden.

Hermed anbefaler jeg Lovforslaget til det høje Tings Velvillie, idet jeg udtaler en Tak til de danske Repræsentanter i den skandinaviske Familieretskommission for den udmærkede Maade, hvorpaa de ved denne Lejlighed har repræsenteret deres Fædreland, og for det vel gennetænkte og klart formede Lovforslag, som er blevet Resultatet af deres Arbejde.

Ministeren for offentlige Arbejder (*Hassing Jørgensen*): Jeg skal tillade mig at fremsætte *Forslag til Lov om Erstatningsansvar for Skade ved Jernbanedrift*. Ved dette Lovforslag tilsigtes en Revision af Loven af 26. Marts 1898 om Erstatningsansvar for Skade ved Jernbanedrift. Det er en almindelig Anskuelse, at de Erstatningsregler, der er givne i Loven af 26. Marts 1898, under visse Omstændigheder vil kunne blive alt for byrdefulde for den Jernbane, det gaar ud over; i Særdeleshed gælder dette med Hensyn til Erstatning for Brandskade, som opstaar ved, at Gnister fra Lokomotivet sætter Ild paa en Ejendom, en Skov eller Plantage i Nærheden af Banen. I saa Tilfælde vil Jernbanen være pligtig at erstatte hele den Skade, som derved opstaar, saaledes som det er fastslaaet paa uigenkaldelig Maade ved en Højesteretsdom. Da man navnlig fra Privatbanernes Side ikke uden Grund følte sig stærkt bekymret over Rækkevidden af dette Erstatningsansvar og opfordrede Ministeriet til at søge Jernbanernes Erstatningsansvar i nogen Grad begrænset, fremsatte Regeringen i Rigsdagssamlingen 1913—14 et Lovforslag, som gik ud paa,